

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

**Ε΄ Κυριακή Νηστειῶν (Οσ. Μαρίας Αιγυπτίας) (Μάρκ. 10,32-45)
(21η Ἀπριλίου 2013)**

Τὸ βάπτισμα καὶ τὸ ποτήριον

Στὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα τῆς τελευταίας Κυριακῆς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὁ Χριστὸς προανήγγειλε στοὺς μαθητὲς του τὰ γεγονότα τοῦ Πάθους Του. Στοὺς Ἰουδαίους ὅμως, μεταξὺ αὐτῶν καὶ στοὺς μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, ὑπῆρχε μία ἐντελῶς διαφορετικὴ εἰκόνα γιὰ τὸν μεσσία. Περίμεναν ὅτι αὐτὸς θὰ ἦταν ἕνας κοσμικὸς βασιλιάς, θὰ ἔφερνε τὴν ἀπελευθέρωση ἀπὸ τοὺς κατακτητὲς Ρωμαίους καὶ θὰ ἐκπλήρωνε τὰ ὄνειρα καὶ τὶς προσδοκίες τοῦ λαοῦ τους γιὰ παγκόσμια κυριαρχία.

Ἐνῶ ὁ Χριστὸς μιλοῦσε γιὰ τὴν σταυρικὴ του θυσία, δύο μαθητὲς, οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, πλησιάζουν τὸν Διδάσκαλο καὶ ζητοῦν νὰ τοὺς δώσει δύο τιμητικὲς θέσεις στὴν κυβέρνηση, τὴν ὁποία σὲ λίγο θὰ ἐγκαθιστοῦσε. Αὐτὴ βεβαίως ἡ ἀπαίτηση ὑπῆρχε καὶ στοὺς ὑπόλοιπους μαθητὲς.

Ἡ ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ ἦταν ὅτι ἕνα τέτοιο αἶτημα εἶναι ἄστοχο. Ὁ Χριστὸς ἔλεγε ὅτι Τὸν περιμένει ὁ πόνος τῆς σταυρικῆς θυσίας· τὴν ἴδια στιγμή οἱ μαθητὲς ζητοῦσαν θρόνο κοσμικῆς δόξας. Πρὶν τὴν Ἀνάσταση καὶ τὴν Πεντηκοστὴ οἱ μαθητὲς δὲν εἶχαν τὸν φωτισμὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ δὲν κατανοοῦσαν τὸ ἀληθινὸ νόημα τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ. Τὰ ὑλικά συμφέροντα καθόριζαν τὶς σκέψεις καὶ τὶς ἐνέργειές τους.

Ἐπρεπε νὰ σταυρωθεῖ ὁ Χριστός, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὴ ὅμως ἡ ἀναγκαιότητα (τὸ ὅτι ἔπρεπε νὰ πεθάνει) δείχνει τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, τὴν ἐπιθυμία τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Κύριος ἔρχεται ἐκουσίως, δηλαδὴ μὲ τὴν θέλησή Του, πρὸς τὸ Πάθος. Δὲν ἀναγκάστηκε νὰ σταυρωθεῖ, ἐπειδὴ Τὸν κατεδίκασαν οἱ ἐχθροὶ του σὲ θάνατο. Τὸ ἐκούσιο Πάθος ὁδήγησε στὴν σωτηρία τὸ ἀνθρώπινο γένος. Ὅταν ὁ Πέτρος ἄκουσε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ ὅτι ὁ Διδάσκαλός του θὰ σταυρωνόταν, ἐξέφρασε τὴν ἐντονη ἀντίθεσή του σὲ ἕνα τέτοιο γεγονός. Τότε ὁ Χριστὸς τὸν ἐπέπληξε μὲ ιδιαίτερη ἀυστηρότητα. Ἡ ματαίωση (ἢ μὴ πραγματοποίηση) τοῦ σχεδίου τῆς σωτηρίας μας μόνο στὸν ἐχθρὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἔδινε ἱκανοποίηση.

Στους δύο μαθητές ο Χριστός έθεσε μία έρώτηση: «Μπορείτε να πιείτε το ποτήριο του θανάτου που πρόκειται εγώ να πιω μετά από λίγο, και να βαπτισθείτε το βάπτισμα του μαρτυρίου που μετά από λίγο θα ύποστω;». Τους διαβεβαίωσε ότι και αυτοί οι ίδιοι σε μικρό χρονικό διάστημα θα ύποστούν το ποτήριο των διωγμών και των θλίψεων και θα δοκιμάσουν το βάπτισμα του αίματος, δηλαδή του μαρτυρικού θανάτου. Και συμπλήρωσε ο Χριστός ότι το να καθήσουν σε ιδιαίτερη τιμητική θέση οι μαθητές Του στην Βασιλεία Του δεν έξαρτάται μόνο από Αυτόν να το δώσει σε όποιον το ζητήσει, άλλ' αυτό θα δοθεί σε εκείνους, για τους οποίους έχει έτοιμασθει. Δεν έχουν το εισιτήριο για την Βασιλεία του Θεού αυτοί που δεν άγωνίζονται.

Για όλους έχυσε το αίμα Του πάνω στον Σταυρό ο Κύριος. Δυστυχώς όμως δεν σώζονται όλοι. Το αίμα της σταυρικής θυσίας του Κυρίου έχει τη δύναμη να καθαρίζει τις άμαρτίες όλων των ανθρώπων. «Λύτρον άντι πάντων» θα έπρεπε να ονομάζεται. Δεν ανταποκρίνονται όμως όλοι στο προσκλητήριο της σωτηρίας. Γι' αυτό και το «λύτρον άντι πάντων» γίνεται «λύτρον άντι πολλών». Αυτοί που σώζονται είναι εκείνοι που πιστεύουν στον Χριστό, αυτοί που αποδέχονται το δώρο της σωτηρίας. Δεν θεοποιούν την λογική τους και δεν έμπιστεύονται την σοφία τους. Αναγνωρίζουν ότι πίσω από την άδυναμία του Χριστού πάνω στον Σταυρό κρύβεται η παντοδυναμία της Θεότητάς Του. Μετανοούν για τις άμαρτίες τους και βαδίζουν στα ίχνη του Χριστού.

Η ζωή του Χριστού πάνω στη γη ήταν η μετακίνηση από τον στάβλο της γεννήσεως στον σταυρό της θυσίας. Και η ζωή των άληθινών Χριστιανών είναι σταυρική. Οι γνήσιοι μαθητές του Χριστού δεν αναγνωρίζουν ότι έχουν πραγματική άξία αυτά που οι περισσότεροι άνθρωποι έπιθυμούν να αποκτήσουν: τα χρήματα, την κοσμική δόξα και την έξουσία. Ο Χριστός έφερε ένα νέο, έντελώς διαφορετικό τρόπο ζωής. Όχι μόνο με την διδασκαλία Του, αλλά κυρίως με το παράδειγμά Του. Αντικατέστησε το συμφέρον με την θυσία, την έξουσία με την διακονία, την απόλαυση με την προσφορά, την ιδιοτέλεια με την ανιδιοτέλεια. Είναι άναμενόμενο ότι ο κόσμος θα είρωνεύεται και θα χλευάζει αυτούς που άκολουθούν αυτόν τον τρόπο ζωής. Ο πρώτος που κατεδίωξαν και μίσησαν ήταν ο Χριστός. Αυτός όμως είναι και ο τελικός νικητής.

Η Χριστιανική ζωή αρχίζει με το Βάπτισμα. Στο Βάπτισμα συμμετέχουμε στο θάνατο και στην άνάσταση του Χριστού. Πεθαίνουμε ως προς την άμαρτία και ζούμε για τον Θεό. Δίνουμε ύποσχέσεις ότι θα άγωνισθούμε να τηρήσουμε το θέλημα του Θεού. Δηλώνουμε ότι είμαστε έτοιμοι να θυσιάσουμε και την ίδια την ζωή μας παρά να παραδώσουμε τις ύποσχέσεις μας. Για τους περισσότερους σήμερα η τελετή του Βαπτίσματος ίσως είναι μία παραδοσιακή συνήθεια. Αλλά στους πρώτους χριστιανικούς αιώνες αυτός που βαπτιζόταν ήταν ύποψήφιος μάρτυρας, στην πραγματικότητα ένας μελλοθάνατος. Ήταν σχεδόν βέβαιο ότι πολυ σύντομα θα καλούνταν να πεθάνει για την πίστη στον Χριστό.

Σήμερα όμως πού δέν γίνονται διωγμοὶ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, ἐμεῖς συμβιβάζομαστε μέ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου. Ἄν καὶ λεγόμαστε Χριστιανοί, ἡ ζωὴ μας εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὸ Εὐαγγέλιο. Μόνο γιὰ τὰ γήινα ἐνδιαφερόμαστε καὶ μόνο γιὰ τὰ ὑλικά μας συμφέροντα ἀγωνιζόμαστε. Ὅχι μόνο δέν μεταδίδουμε στὸν κόσμο τὴν μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δεχόμαστε τὴν κακὴ ἐπίδραση τοῦ ἀμαρτωλοῦ κόσμου. Ὁ κόσμος ὅμως δέν μεταμορφώνεται, ἂν δέν ἀντικρῦζει πάνω μας τὰ γνωρίσματα τῆς ἀληθινῆς Χριστιανικῆς ζωῆς.

π.Ν.Η.

[dkpdf-button]